

sela. Jaz pa sem porabil prvo priliko, ki se mi je ponudila, da sem dal v znak hvaležnosti do Matere božje, ki mi je brez dvoma v prvi vrsti pripomogla, da nisem končal na morskem dnu, nekemu italijanskemu slikarju naslikati sliko Matere božje — Morske zvezde.

»In zdaj glejte, dečaki!« tako je končal profesor Silvester onega zimskega večera svojo pripoved o Tomu Rajčeviću, »tista slika je ravno tale, ki je videti tukaj na steni. Tomo Rajčević jo je izročil v varstvo mojemu očetu. Ko je pa nedolgo potem Tomo umrl, mu jo je pa celo zapustil v prijazen spomin. Oče pa jo je izročil meni s posebnim naročilom, naj jo skrbno čuvam. To sem doslej tudi storil in bom še dalje. Le eno stvar bi vam za danes še omenil, namreč to, kako rešiti ponesrečenca z umetnim dihanjem, o katerem ste poprej slišali in kar boste morda še tudi vi potrebovali kdaj v življenju. Ponesrečenca treba položiti vodoravno na hrbet, le pleča naj mu bodo malce podložena. Poklekni potem kdo ob koncu njegove glave, primi za roke pod komolci in jih dvigni preko glave. Nato deni roke spet v prejšnjo lego tako, da jih pritisneš ob koš. Ko si ponesrečencu dvignil roke, se je razširila prsna votlina in potegnila vase zrak. Ko si pa z rokami stisnil koš, je šel zrak spet iz nje, kakor pri vsakem vzdihljaju. To ponavljaj v minuti približno šestnajstkrat. Tu in tam seveda malo ponehaj, da vidiš, ako pljuča že sama dihaajo. Ako ne, nadaljuj umetno dihanje po več ur, za kar je treba seveda več oseb. Ko pride nesrečnik k zavesti, daj mu piti močne črne kave ali konjaka. Tako, otroci, se izvede umetno dihanje. Uporabite v življenju to, kadar naletite na kakega človeka, ki je zmrznil, ki se je utopil, se obesil ali zadušil. Če je še življenje v njem, ga na ta način gotovo obudite. Zdaj pa z Bogom za danes! Brez koristi me niste poslušali.«

Fr. Silvester:

Ovčice na Nánosu pase pastir ...

*Ovčice na Nánosu pase pastir,
piščalka mu pesem prepeva
in moti tajinstveni gorski mir,
da daleč po šumah odmeva.
Priroda je vstala, brsti, zeleni
in vzbuja planinske cvetice,*

*njegovo srcé pa ihti, krvavi
kot duša, obsojena v vice. —
Iz dálje tolaži ga Triglav očak:
Boš svóbodne vžival še čase,
če vero ohranil Slovenec bo vsak
v Boga, v domovino in — váse.*

